

Sygn. akt II CSK 487/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. P.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P.  
i Prezesowi Sądu Rejonowego w C.  
o zadośćuczynienie,  
oraz z powództwa M. P.  
przeciwko E. S.  
o zadośćuczynienie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 maja 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) adwokat P. K. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa

sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód M. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 lutego 2019 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec dopuszczenia się przez Sąd drugiej instancji rażących naruszeń prawa materialnego i przepisów postępowania, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku i które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej trzeba odwołać się do utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego

zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wnoszący skargę kasacyjną nie przedstawił argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zwłaszcza, że bliższe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na tej podstawie ogranicza się do stwierdzenia, że opinie sporządzone przez biegłych są wadliwe a część z nich została wydana w oparciu o niepełną dokumentację medyczną, każda opinia naruszała zasadę bezpośredniości a to wymagało poddania badaniu powoda na okoliczność jego aktualnego stanu zdrowia i porównania do tego stanu przed osadzeniem powoda w zakładzie karnym. Poza tym, zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołanie się do podstaw kasacyjnych, nie może zastąpić wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej albowiem podstawy kasacyjne podlegają ocenie dopiero w razie przyjęcia skargi do rozpoznania. W końcu trzeba mieć na względzie, że przytoczone wywody skarżącego w istotnej części sprowadzają się do niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.) kwestionowania oceny dowodów.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka opisana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uwzględniając trudną sytuację rodzinną i materialną powoda Sąd Najwyższy na podstawie art. 120 w zw. z art. 391 § 1, 398<sup>21</sup> k.p.c. nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika ustanowionego dla powoda Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 8 pkt 7, 15 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).